

Скжи гостенино!

Въренъ послѣдовател на великата своя мисъл — не се гаси туй що не гасне — безропотно напустна ти, подъ гнета на свѣтовната неправда най-милия си кѫтъ, втория твой роденъ градъ и родина на най-хубавитѣ ти прояви, за да се явишъ въ него слѣдъ десетки годиниувѣнчанъ съ заслужена слава и то при първия нашъ зовъ!

Ала, каза го веднажъ ти, Пловдива днесъ е другъ! Той даже, съкашъ, не е вече български! Нарекоха го дори „мрѣтия градъ“! И защо всичко това? Дали, защото прѣдаде прѣстола на Срѣдеца?! Или защото природната стихия покоси сочния плодъ — прѣхраната му, или — уви! — не сѫществува вече?

О, тежко е да открия горчивата истина на тебе, поете, обаче повелението на съвѣстъта ми налага да не прѣмълча!

Гъмжило отъ вилнѣющи несродни намъ тѣлпи заглушава екота на миналото!

Съзатаенъ дъхъ и посърнали чела припомнятъ праотците на блудни рожби, че не сѫ вродени въ българина по-роцитѣ — безчестието, измамата, сребролюбието, разточителността и, че тѣ изкуствено се присаждатъ въ непокварената душа съ злорадната мисъл да се сломи и затрие и послѣдния бисеръ на Балкана!

Ти си живиятъ паметникъ на националната ни гордость, най-точната лѣтописъ на прѣживѣванията на третото българско царство, отражение на духовното и материалното творчество, въплотена чистота и безкористие.

И за тази си щедростъ да ни посѣтишъ прѣзъ ранна зима, за да сложишъ началото на обновения духовенъ подемъ, чрѣзъ откриване скромната катедра на Бъльварския спортенъ съюзъ, давайки ни и възможността ведно съ тебе самия да чествуваме половинвѣковната свръхчовѣшка просвѣтителна дѣйностъ, ние ти заявяваме, че докато правдата е лозунга на нашата титанска борба, никой не ще дръзне да ти изневѣри!

Прочее, учителю благи, приеми нашитѣ топли, най-мили привѣти и ела да запиташи недоблестните синове на едно